

ЛАРИ ТРИТЪН IN VIDEO VERITAS

Превод от английски: Светлозар Николов, 1988

chitanka.info

Макар че обичаше да се хвали пред гости, че телевизорът му има всички канали — над тридесет и пет, — Капински никога не бе и помислял за първи канал — поне до онази вечер, когато котката му (наричана от него Болка в окото) скочи върху пулта за каналите върху телевизора. Капински гледаше „Ужас в малкия град“ — уестърн, в който ролите се изпълняваха от актьори джуджета, и котката стъпи върху няколко от клавишите за каналите, които се смениха последователно много бързо. Това създаде нещо като монтаж на моментни прелитащи образи — домакия, която сервираше на семейството си пълни купички с гозба, приличаща на блатна кал, евангелист проповедник, който хипнотизираше изпадаща в транс жена с люлеещ се пред очите ѝ кръст на верижка, гола девойка, танцуваща конвулсивно с партньор, който не можеше да види забитата в гърба ѝ секира, комедиант, който удряше диня с тежък чук, известна картина, бой в бар — и накрая канал първи, на който нямаше образ.

— Къде бе, тарикат — изрева Капински и хвърли по котката един куршум калибър 22. Когато гледаше телевизия, Капински винаги премяташе в дланта си шепа куршуми. Куршумът не уцели Болка в окото и котката, раздразнена, скочи на земята и избяга от стаята.

Светещата панелка на пулта показваше първи канал, обаче екранът на телевизора бе празен, като че ли апаратът не бе включен. Не се виждаше даже и характерният сняг, типичен за свободните канали. Капински се пресегна към дистанционното управление и тъкмо щеше да смени канала, когато изведнъж на него се появи картина. Той бе учуден от яснотата ѝ, която бе по-скоро като на точно фокусиран филм, отколкото на телевизионен образ. Мъж, който очевидно бе водещият програма — разговор в студиото, седеше зад бюро пред стена, украсена с традиционните маски на комедията и трагедията, а сред тях се виеше знаме с надпис: „In Video Veritas“. Мъжът приличаше на Уолтър Кронкайт^[1] и бе като него благодушен на вид. Трите стола пред бюрото — очевидно предназначени за гостите — бяха празни. Изглеждаше, че мъжът дреме на стола си, но изведнъж той се сепна и излезе от унеса си, като погледна Капински. Последният имаше странното чувство, че някой действително гледа право в него.

— Искате ли да научите истината? — попита мъжът, усмихвайки се сякаш без настроение.

— Да, по дяволите — отговори Капински, който изпитваше същото желание да научи истината, каквото сигурно е изпитвал Диоген, когато търсел упорито честен човек. Капински свиреше с група пънк и съчиняваше текстовете на песните ѝ. Те имаха за тема или секс без любов, или за любов, от която няма нужда в секса, или за лицемерието на съвременния свят, който пренебрегва или се крие от истината.

— Истината е много могъща стока — каза мъжът, присвивайки очи като известен актьор от киното. — Казано е, че истината ще освободи човека, но тя също може да го окове във вериги. Истината може да *наранява*.

— На баба ти хвърчилото — отвърна Капински и разсеяно лапна един куршум, забравяйки, че в ръката си не държи бонбони, защото бе на ЛСД. Той го бе взел по-рано като реакция на писмото на едно литературно списание от новата вълна — „Логорея“, в което редакторът отхвърляше изпратени от Капински стихове.

Водещият бе спрял да говори и гледаше Капински втренчено или поне на него така му изглеждаше. Мъжът гледаше от екрана право напред със спокойно, но замислено изражение.

— Фатално нереално — измърмори Капински и хвърли куршум към телевизора.

За негово голямо учудване водещият примигна от болка.

— Какво е това, бонбони ли ядете...? — попита той.

— Това не са бонбони, бе бозайник — каза Капински. — Това са мъртви конски мухи.

— Топли и пресни? Френски печени фъстъци? — попита гостът. — Не са ли? А, това да не са бонбони асортти? Знаете ли какъв обичах да смуча? Онези прозрачните, като сърца на влюбени, на които пише разни неща. — Той се намръщи. — Имаме от тях тук, обаче нали знаете... на тях са написани разни малки неудобни факти... като „Кучето ви яде бълвоч“, „Джон Уейн е хомо“, „мис Америка има вибратор...“ — такива работи.

— Боже мой, това се казва ефект — каза Капински, като имаше предвид ЛСД-то. Той никога досега не бе получавал такава ясна и осезаема халюцинация, както в този момент. Беше като в ярко озарен сън. Това бе върхът! Надминаваше всичко изпитано досега, най-познатите реакции. Това бе нещо като пръстите ти да се превърнат в

скъпоценни камъни, докато наблюдаваш малките нежни гънки на плътта на ръцете ти да засияват с чудна светлина.

— Е, да се върнем на истината тогава — каза водещият, усмихвайки се на Капински. — Сигурен ли сте, че желаете да научите истината?

— Айде бе — запъна се Капински предизвикателно. — Готово — по всяко време, когато искаш. — Той започна да си тананика „Давай повече темпо“ — песента-тема, по време на тренировките в „Роки“.

— Добре, предполагам, че желаете — каза водещият с доволен вид. — Добре, о'кей — той се усмихна бегло. — Обаче истината е, че истината е като айсберг. Повечето от нас преплуват живота си като в лодка, а истината е някъде близо до кърмата ѝ и като се наведеш, виждаш върха на айсберг. Обаче три четвърти от нея остават потопени и не се виждат. И разбира се, хладните и неумолими факти на истината могат да разкъсат психиката ти и да те потопят в бездната на отчаянието и безнадеждността. Помните ли „Титаник“?

— Ъхъ — изхъмка Капински, който си спомняше нещо четено за мъже, които успели да се набутат неканени в лодките заедно с настанените най-напред в тях жени и деца, както е по традиция.

— Същевременно — каза водещият — истината се дава на дажби. Третираме я, както правителството правеше с бензина и захарта по време на войната. Днес ще ви дам една част, утре — друга... ако утре можете да ме откриете, което е проблематично. Работата е в това, че не става просто да настроите моя канал. Приемането е проблематично и непредсказуемо. Истината се изплъзва.

Капински се огледа наоколо в стаята, чудейки се на резонанса на халюцинацията. Всичко наоколо бе ужасно ясно и светло, цветовете — чисти, а образът на човека на телевизионния екран изглеждаше практически триизмерен. Синият му костюм имаше малко тъмен отсенък, но бе лъчезарно ясен, като че ли платът бе изтъкан от светлина с малък интензитет, карамфилът на ревера му бе ослепително тъмночервен, гарафата с вода на бюрото му блестеше като шлифован диамант.

— От какъв вид истина се интересувате? — попита водещият, кръстосвайки ръце на бюрото си. — Историческа, лична, универсална...

— Ей, искам я цялата — каза Капински. — Давай всичко, чиченце.

— Както казах — продължи водещият, — тя се дава само на порции. Като начало трябва да изберете една от тези категории. Аз ще ги повторя, а вие посочете от коя се интересувате... добре тогава... историческа...

— Тц — реагира Капински.

— Лична...

— Бинго, позна! — възкликна Капински. Той хвърли още един куршум срещу екрана.

— Добре — каза водещият. Той направи пауза и се усмихна на Капински, създавайки впечатлението, че се извинява. — Хайде сега. За кого искате да знаете истината? Например за вашата приятелка Галатея. Членовете на групата. Вашата май...

Биячът, помисли Капински. Това бе прякорът, който бе дал на майка си през детските си години в училище и който употребяваше за нея винаги оттогава насам. Връзките с майка му при най-добрите случаи бяха винаги лишени от емоции, а в най-лошите — горчиво антипатични. Той бе на мнение, че вече знаеше истината за нея — че тя бе тираничен и ограничен човек. Винаги се бе отнасял с неприязън към нея. За сметка на това толкова пък повече бе обичал баща си. Детството на Капински бе преминало без особено щастие. Момичетата не го харесваха, а приятелите му биваха все размирни типове, които постоянно се озоваваха в различни поправителни институции. Единствените същества, за които той си спомняше с любов, бяха баща му и папагалът му.

— Какво ще кажете за баща си? — запита водещият.

— Знам за него — отвърна Капински.

— Може би не всичко — подсказа водещият.

— О'кей, дяволите да те блъскат — каза Капински. — Просвети ме.

Образът на телевизионния екран изчезна и се появиха изкривени цветови форми като на ненастроен апарат. После движещите се сенки се разляха бавно и се получи мъглив черно-бял образ. На него се виждаше стаята на Капински от училищните му години. Той се наведе напред, втренчвайки се в екрана, не вярвайки на очите си. Ето го шкафа за дрехите с лампата от дърво с абажур в ябълково зелено и

няколко други неща, които си припомни веднага: двойка картечни куршуми 50-ти калибър, поставени изправени, рибарския му нож с назъбено острие и очилата му за подводно плуване, няколко броя от списание „Мад“, кутията с върхове за стрели, шепа плюшени емблеми, които по-късно майка му с нежелание приши на едно негово сако — череп с крила и кости, глобуса и котвата на морските пехотинци, троянски воин, глава на булдог; освен това няколко книги за известни мачове, тестето му карти малък размер. Виждайки всички тези неща, той си спомни за други предмети в шкафчето: ухото на убит виетнамец, поставено в буркан с формалин, изпратено му от приятел, който завърши една година преди него и замина за Виетнам (за него бе казал на майка си, че е предмет за експеримент по биология и тя не бе питала нищо повече), екземпляри на шведски порносписания, залепени с лепенки за чекмеджето и профилактично скрити под други екземпляри на списание „Ролинг Стоун“.

Бавно шкафът се отстрани от предния план на екрана и изгледът на стаята се разшири. Капински видя познатите плакати на Джим Морисън и Годзила на стената, а в ъгъла на висока скамейка, направена от самия него в часовете по трудово възпитание в дърводелския цех в училище, бе поставена клетката на г-н Злоба. Горната част на клетката бе отворена, а г-н Злоба бе кацнал на клончето си.

— Г-н Злоба — прошепна Капински. Гледката го развълнува приятно толкова много, че за момент видя как очите на г-н Злоба присветнаха, като че ли птицата го позна. Наблюдавайки я, Капински изпита внезапно завладяващото чувство на тъга и си спомни деня, когато г-н Злоба почина. Той си спомни също как бе взел студено телце от клетката и без да се срамува от сълзите си, го бе увил грижливо в зелен плат, купен от него за 10 цента в магазина за евтини стоки. После бе положил телцето в кутия за обувки и бе погребал птицата близо до розов храст в задния двор.

В този момент бащата на Капински влезе в стаята.

— Боже, татко — измърмори Капински. — Това е свръхестествено...

Докато Капински наблюдаваше какво става, баща му се отправи към клетката.

— Хей, келеш такъв — каза той на птицата.

Капински се надигна в стола си, втренчен в образа.

— Келеш такъв — каза баща му отново. Той взе пластмасова линия и посегна с нея да удари птицата, която уплашено заситни към другата страна на клетката. Ноктите на краката ѝ се впиваха здраво в люлеещото се клонче.

Капински въздъхна. Повдигаше му се. Дяволски киселини, помисли си той. Досега бе приятно... изведнъж това...

— Кресливо копеле такова — каза бащата на Капински на птичката. — Няма ли да млъкнеш поне веднъж?

— Елрой — Капински чу майка си да се обажда свадливо от друга стая, — ако проклетата птичка те дразни, защо просто не поговориш с Малкълм за нея?

— Защо това копеле трябва толкова много да крещи? — отговори баща му, гледайки папагала злобно. Той отново посегна с линейката и птицата отскочи настрана ужасена.

— Защо не говориш с Малкълм за нея? — каза майка му отново.

Баща му не каза нищо. Той остави линията и, присвивайки пръстите си подобно на хищник, се извиси над клетката, като уж налиташе да удари птицата. Тя ужасено подскачаше насам-натам, избягвайки ударите.

Капински затвори очите си за момент с мисълта, че като ги отвори отново, грозното видение ще е изчезнало, но когато ги отвори, баща му все още стоеше там — истински грубиян, малтретиращ птицата. Капински си спомни, че г-н Злоба понякога надаваше пронизителни крясъци, обаче баща му никога не се бе оплаквал за това, а и Капински харесваше птичите крясъци.

След минутка Капински се намери отново очи в очи с водещия, който му се усмихваше.

— Минимална порция от истината, за да има за какво да си мислите — каза той. — Бихте ли искали още? Или пък предпочитате да не я научавате?

— Аз истината я целувам право в устата — каза Капински, — обаче *истинската* истина.

— Това бе истинско.

— Не, това не беше баща ми. Съжалявам, приятелче.

— Добре тогава, ето още малко — каза водещият.

Образът на телевизионния екран потрепна, загуби се и се появи отново. Този път на екрана бе самият Капински като момче. То влизаше в гостната на тяхната къща, където баща му седеше и четеше вестник. Капински имаше чувството, че вече е виждал това. Той видя също, че носи черната филцова шапка, която си бе купил на един панаир, когато бе на единадесет години, и бе носил с фанатично постоянство същото лято и есента. Изражението му бе намръщено и гневно. В ръката си носеше бейзболна ръкавица. Поглеждайки го над вестника, баща му запита какво се е случило.

— Ами играехме пред къщата на Флегмата и той излезе и ни се закани, че ако не се махнем, ще извика ченгетата — каза Капински с плачевен глас като тероризиран невинен човек.

За момент баща му обмисли оплакването, след това с усмивка на приятно предчувствие смачка страниците на вестника с мелодраматичен жест и се изправи бавно:

— О'кей, той си го търсеше и сега ще си го получи — каза той с глас, в който звучеше зловеща решимост.

Капински гледаше образа като омагьосан. Пред него се развиваше картинно превъплъщение на един от най-хубавите спомени за баща му. Флегмата бе прякорът, който той и баща му бяха измислили на стар ерген, живеещ уединено в къща по средата на техния квартал. Понякога Капински и един негов приятел играеха на топка на улицата пред къщата му и Флегмата винаги излизаше и учтиво ги молеше да отидат да играят другаде, защото тук може да счупят прозорец. Точно този ден обаче Флегмата се бе ядосал и бе започнал да вика, че ще се обади на полицията. Бащата на Капински бе отишъл да говори с него, бе влязъл в къщата и бе излязъл малко разчорлен и със зачервено лице. Когато Капински го бе запитал какво се е случило, баща му бе отговорил със загадъчен глас:

— Аз малко попрекалих... но той вече няма да създава неприятности.

След няколко минути бе добавил със здравомислещ тон:

— Знаеш ли, отсега нататък ще трябва да използвате баскетболното игрище. Не ми се ще човекът да умре от разрыв на сърцето...

Сега Капински гледаше как баща му излиза от тях и пресича улицата към къщата на Флегмата — точно по същия начин, както през

онзи есенен следобед. Той видя баща си да чука на вратата, да говори нещо с Флегмата, той да отговаря и след това баща му да влиза по предизвикателен начин в къщата.

— О'кей, какъв ти е проблемът, бе келеш? — каза бащата на Капински грубо, влизайки във всекидневната на Флегмата и затваряйки с трясък вратата зад гърба си.

— Вижте, Капински, опитвам се да бъда справедлив — каза Флегмата с уморен тон. Той се отдръпна от бащата на Капински, който настъпваше застрашително към него. — Тези деца могат да счупят някой прозорец. Аз седя тук и гледам телевизия. Всичко, което искам, е...

— А пък всичко, което аз искам, тъпо копеле такова — го прекъсна бащата на Капински със смъртоносна заплаха в гласа, — е да си траещ, умник такъв — и той наблегна на последните си думи, като при всяка от тях забиваше палеца си в гърдите на човека пред него с все по-голяма сила.

Флегмата реагира бързо и с абсолютна точност, като сръчно задмина бащата на Капински и му изви ръката на гърба. След това блъсна тялото му със сила в стената. Той бе по-нисък от бащата на Капински и може би с петнадесет години по-стар, обаче когато бащата се опита да се освободи със сила, Флегмата изви ръката му толкова силно и блъсна главата му един път в стената, така че Капински-старши извика от болка.

— Кажу „чичо“ — каза Флегмата. — Кажу „чичко“, Капински!

Бащата на Капински дишаше тежко и се опитваше да се освободи от хватката, обаче безуспешно. След няколко секунди лицето му доби агонизиращ вид и той започна да скимти, изпитвайки крайна болка, прикован и безпомощен.

— Чичо, чичо, олеле боже — задъхваше се той. — Ох, ох, о-о-о-о-х...

— Кажу леля, кажу лелче — го инструктира Флегмата с тих глас и яростно му дръпна ръката.

Бащата на Капински ревеше:

— ЛЕЛЯ, лелче, ох-о-о-о-о-оох, Боже, пус...

— Сега ще ви освободя, г-н Капински — каза Флегмата, — и ако искате да се биете, трябва да бъдете много добър, защото иначе... — Той завърши думите си, като се повдигна на пръсти, за да стигне ухото

на Капински-старши и да му пошепне: — ... ще те *убия*. — Отдръпвайки се, той освободи бащата и застана пред него твърдо с издигнат юмрук и застинала усмивка. Бащата на Капински само се сви край стената с размазани от болка и страх черти на лицето.

Образът на екрана изчезна за няколко секунди. След това отново се появи водещият.

— Истината — каза той. — Без козметици, без пристрастия, без умисъл. Само факти. Необорими и непоклатими факти, както казва Джеймс^[2].

— Кой Джеймс? — попита Капински. Пороят от халюцинации го бе довел до ръба на депресията, но от опит знаеше, че може да се справи с нея, като си напомня, че е на наркотици и че може винаги да бъде по-силен от тях. Аз съм на ЛСД, си каза той. Аз съм на ЛСД. Хей, аз го знам този номер, г-н Нарко, я бягай да си играеш на друго място.

— Бихте ли желали още по-дълбока истина? — попита го водещият.

— Чакай да видя програмата тука, първо дали няма нищо друго — каза Капински и се присегна към книжката с телевизионните програми на седмицата, която лежеше върху масичката.

— Има интересна дискусия за ветеринари, пристрастени към успокоителни за животни — каза водещият. — Защо не ме потърсите по някое друго време, когато не сте взели ЛСД?

— Добра идея — каза Капински. Той взе дистанционното управление и натисна няколко бутона произволно, докато образът на водещия на екрана се замени с картина на залитащ в снежна преспа канадски елен.

На следващата сутрин Капински си спомни за срещата си с първи канал по същия начин, по който човек си спомня неприятен сън — със смесено чувство на отвращение и учудване, че може да има толкова перверзно въображение. ЛСД-то го бе изтощило и бе оставило в него чувство на празнота. Той реши да не ходи на репетиция с групата този следобед и да си мързелува в апартамента, да пие кафе, да чете списания и може би да поработи върху една-две песни, които се зараждаха в главата му. За голямо свое неудоволствие той откри, че неизчезващите образи от снощния сеанс продължават да го тревожат. Отиде до телевизора и го включи на първи канал. Нищо — само въздух. Импулсивно той се обади по телефона на свой познат — Зиги

Имелман, който бе Покълващ Картоф. Покълващите Картофи бяха секта, чийто култ бе гледането на телевизия като ритуал. Понякога те дори гледаха няколко телевизора едновременно в обреден режим, наречен в официалното им ръководство Трансцендентален растеж. Култът се бе зародил в Калифорния и сега имаше последователи в цял свят.

— Зиги — каза Капински, — чудя се дали можеш да ми кажеш нещо... Защо няма първи канал — искам да кажа, защо първи канал не се използва от никого по което и да е време?

— А, това е военният канал — каза Зиги. — По някое време след Втората световна война някой даде този канал на военните. Мисля, че е техен.

— Военните — каза Капински. — А някой друг използва ли го?

— Мисля, че никога не е бил използван, не.

— Хмммм... О'кей, Зиги, благодаря.

През следващите няколко дни в главата на Капински натрапчиво се въртеше мисълта за предизвиканата от ЛСД халюцинация, която бе изглеждала така реалистична, че споменът за нея упорито оставаше. От време на време той отиваше до телевизора и разсеяно го включваше на първи канал, без да се замисля какво върши. Отказваше да анализира сам пред себе си защо го прави и не можеше да устои на този си нов навик. Разбира се, когато го включеше, на екрана не се появяваше образ.

В събота следобед по телефона се обади Галатей да му каже, че не може да дойде на срещата, защото имала грип. Капински, който си правеше сметката до осем часа да е с нея в леглото, остана вместо това сам и седна да гледа телевизия. Той гледа известно време с вътрешна борба, след това му омръзна позьорската бомбастичност на предаването и се присегна към книжката с програмите. Не можа да намери нищо, което да го интересува, и реши за малко да погледа канала на МТВ. Тъкмо бе готов да превключи на този канал, когато внезапна прищявка го накара да пусне канал първи. Водещият бе там и му се усмихваше.

— Този път не сте на ЛСД, нали? — запита той.

— Дявол го взел — изруга тихо Капински.

— Искате ли още една порция истина?

Пак ли остатъчни ефекти? Капински се замисли. Обаче се чувстваше съвсем трезв и с чист разсъдък. Оглеждайки се наоколо в заобикалящите го предмети, той реши, че безсъмнено възприятията му не бяха накърнени от нищо.

— Казах ти, аз обичам истината — каза Капински предизвикателно, обаче още докато говореше, образът на баща му изплува в съзнанието му, както го бе видял онази вечер, и той почувства, че го обгръща неочаквана вълна на съмнения, раздразнение, яд и обърканост.

— Пак ли лични истини? — подсказа му водещият. — За... вашето момиче, може би?

Капински почувства едва доловимо как нещо в него вътре изстина, чувайки гласа си в същия момент да казва:

— Разбира се, защо не?

Галатейя се появи на телевизионния екран. Тя бе седнала на маса в сладкарница с приятелката си Дъсти, която ѝ казваше:

— ... рано или късно, Галатейя. Ако не се познават и ако работят на едно място, може би ще е възможно да се направи нещо, но ще е много трудно.

— Да, знам — каза Галатейя.

— Е, как е животът, интересен ли е?

— Ами да — каза Галатейя, отпивайки от кафето си.

— И така, кой е по-добър в леглото? — попита Дъсти с добро намерение, но цинична усмивка.

Галатейя въздъхна, като избягваше погледа на Дъсти.

— И така, кой?

Галатейя изглеждаше обезпокоена. После каза, без да се колебае:

— Тони. Не мога да го отрека. Той е по-склонен към авантюри. Той е бесен. Мал просто не притежава такова въображение.

— Като например?

Сега Галатейя се усмихна. Очите ѝ заблестяха.

— Една вечер оставих вратата си отворена и го чаках в леглото. Бях си поставила козметичната маска и слушах „Браун Лънч“ на уокмена, когато Тони влезе. Бяхме се уговорили предварително. Той носеше няколко топки и връзка бели ружи и каза...

— Хей! — изрева Капински, скочи на крака и после замръзна неподвижно. Тони? Тони!? Тони Касара бе от неговия оркестър.

Главата му се завъртя. Галатея изчезна от екрана. Отново се появи водещият.

— Това не беше ли шокиращо? — запита той.

— Ти да не искаш да ми кажеш, че... — започна Капински яростно, обаче изречението му се прекъсна, защото го завладя чувство за психологическа погнуса, и той се отпусна на кушетката, без да продума дума повече.

— Аз не създавам истината, аз само я разпространявам — каза водещият.

Капински излезе от стаята, отиде в кухнята и потърси бутилка бира в хладилника. Нямаше бира. Той стоеше пред хладилника и се опитваше да изключи мисълта за баща си и за Галатея. Гневът го накара да се обърне и да се върне отново в стаята пред телевизора.

— Ако не ви харесва истината, съжалявам, но не мога да ви върна обратно доверието — каза водещият. — Сега обаче, когато сте в първата фаза, така да се каже, мога да ви предложа и други, даже поинформативни лични истини... или вие ще си изберете друга категория?

— Друга категория ли? — запита Капински с гримаса.

— Препоръчвам ви универсалната истина — каза водещият. Той се усмихна. — Тя е голямата истина, Капински. Необходима е невероятна смелост, за да се приемат отговорите ѝ, обаче ние разполагаме с тях — с отговорите на всички въпроси, които са интересували древните философи. Има ли бог? Предрешени ли са събитията? Действителността физическа ли е, или принадлежи на разума? Съществува ли причинност? Има ли живот в други светове? — Той спря за ефект, преди да свърши: — Има ли живот след смъртта? — И добави: — Не желаете ли да научите някое от тези неща?

— Искам да зная всичките — каза Капински с яростна предизвикателност, като едва се въздържаха да не срита телевизора.

Водещият се изненада.

— Добре. Може би ще премислите. Сигурен ли сте, че желаете да знаете такива неща?

— Да — каза Капински. — Дяволски да.

Той се разходи из стаята със стиснати юмруци и отново седна на кушетката.

— Да! — повтори той.

— Желаете да знаете има ли живот след смъртта?

— Да.

В този момент Болка в окото влезе в стаята. Като търсеше топлината на телевизора, тя скочи ловко на него и се сви спокойно, без изобщо да забележи образа и да обърне внимание на думите на водещия, който каза:

— Е, добре, Капински. Това е за нас още една точка. Ще поставим името ви тук на стената заедно с другите. Между другото, заимствахме идеята от Виетнамския мемориал във Вашингтон. Все още нямаме много имена, обаче с течение на времето...

Образът на екрана изчезна. Мина минута или малко повече. Очите на котката бяха затворени. Тя се размърда и се настани поудобно, като единият ѝ крак докосна панела с бутоните за каналите и предизвика бърза поредица от сменящи се образи. Когато котката се успокои и престана да се движи, се включи канал 28 и на екрана се появи девойка на плаж с едри гърди в бански костюм от две части на точки. Тя свали долната част на костюма си, после горната и тръгна към водата с предизвикателно поклащащи се гърди. Това бе гледка, от която при нормални обстоятелства Капински би изпаднал във възхита, обаче сега, когато водата заля краката на момичето и обхвана в бяла, разбита пяна глезените му, Капински не видя нищо.

---

[1] Уолтър Кронкайт — много известен американски телевизионен журналист. ↑

[2] Става дума за Хенри Джеймс (1843–1916), виден американски писател. — Бел.прев. ↑

Публикувано в сп."Наука и техника", бр.14-15/1988 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.